

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/105/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5819202095
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5819202095.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcov: 1/ G. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX, 2/ P. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX, obaja právne zastúpení: JUDr. Ján Vajda, advokát, so sídlom B. O. XXX, O., proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpený: JUDr. Baltazár Mucska, advokát, so sídlom X. XX, V., o zaplatenie 3.157,37 EUR s príslušenstvom, na odvolanie žalobcov v rade 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 12C/47/2019-88 zo dňa 11. januára 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovanému proti žalobcom v rade 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému voči žalobcom v rade 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Právny vzťah posúdil ako spotrebiteľský, v ktorom žalobcovia vystupujú ako spotrebiteľia a žalovaný ako dodávateľ. Žalobca v rade 1/ so žalovaným mal uzatvorenú poisťnú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení a žalobca v rade 2/ sa dostal do pozície poisteného podľa § 4 ods. 1 a § 2 písm. f) zák.č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“) a tým vznikol medzi žalovaným a žalobcom v rade 2/ vynútený vzťah poistníka a poisteného. Bolo nesporné, že žalobca v rade 2/ 28.11.2012 ako vodič osobného motorového vozidla EČV: NO020BE narazil týmto vozidlom, ktorého vlastníkom bol v tom čase žalobca v rade 1/ do osobného motorového vozidla EČV: NO438AV patriaceho X. X. a spôsobil mu poškodenie „predných a ľavých“ dverí a stredového stĺpika dverí. Žalovaný odmietol za žalobcov poškodenému nahradiť škodu, preto poškodený X. žalobcov v rade 1/ a 2/ zažaloval o náhradu škody, ktoré konanie sa viedlo na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 7C/27/2014 a v tomto konaní žalovaný vystupoval ako intervenient na strane žalovaného v rade 1/. Na základe rozsudku č.k. 7C/27/2014-72 z 27.06.2014 boli žalobcovia zaviazaní zaplatiť poškodenému X. X. spoločne a nerozdielne istinu 2.500,- Eur a tiež náhradu trov konania spolu 657,37 Eur. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 07.12.2014. Podľa príjmového pokladničného dokladu žalobcovia zaplatili spoločne a nerozdielne poškodenému sumu 3.157,37 Eur dňa 28.12.2017. S poukazom aj na vyššie citované ustanovenia a na to, že žalobca v rade 1/ mal uzatvorenú so žalovaným zmluvu o povinnom zmluvnom poistení, obaja žalobcovia ako škodcovia mali spoločne a nerozdielne nárok na to, aby žalovaný za nich nahradil poškodenému škodu, a teda aby v dôsledku poistnej udalosti vyplatil poisťné plnenie. Zákon o PZP ako lex specialis k Občianskemu zákonníku definuje špeciálny

režim výplaty poistného plnenia a toto sa nevypláca priamo poistenému, ale poškodenému ako náhrada škody. V zmysle § 15 zákona o PZP tak potom vzniká poškodenému voči poisťovateľovi priamy nárok na náhradu škody, ktorý sa premlčuje podľa § 106 Občianskeho zákonníka a poistenému (škodcovi) vzniká nárok, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému náhradu škody, ktorý nárok sa premlčuje podľa § 104 Občianskeho zákonníka. Ku škodovej udalosti došlo 28.11.2012 a s poukazom na § 104 Občianskeho zákonníka začala premlčacia doba vo vzťahu k nároku žalobcov voči žalovanému plynúť 28.11.2013 a následne plynula štandardná trojročná premlčacia doba a dňa 29.11.2016 sa nárok žalobcov voči žalovanému stal premlčaný. Pokiaľ žalobcovia poukazovali na to, že rozsudok, ktorým boli zaviazaní na náhradu škody sa stal právoplatným až po uplynutí premlčacej doby dňa 07.12.2016, je potrebné poukázať na to, aby žalovaný ako poisťovňa za nich plnil, je separátnym nárokom vo vzťahu k nároku poškodeného na náhradu škody. Primárnu zodpovednosť za nahradenie škody má škodca a preto je na ňom, aby si v prípade, ak je poistený, ustrážil to, či za neho poisťovňa plnila a ak nie tak, aby voči nej podnikol právne kroky. V konaní vedenom pod sp.zn. 7C/27/2014 si žalobca v rade 1/ žalobu s prílohami prevzal 21.02.2014 a žalobca v rade 2/ 19.02.2014. Najneskôr týmito dňami sa žalobcovia dozvedeli, že žalovaný odmietol poškodenému vyplatiť náhradu škody vo vzťahu k predmetnej škodovej udalosti. Zároveň touto žalobou sa dozvedeli aj výšku náhrady škody, ktorú si nárokoval poškodený. Ak by súd pripustil právnu konštrukciu načrtnutú žalobcami, bolo by možné rozsudok z 27.06.2016 použiť ako exekučný titul v exekučnom konaní, ktorou by sa začalo najneskôr 07.12.2016 a následne by mohol prebiehať výkon exekúcie aj niekoľko rokov a až uhradením/vymožením náhrady škody poškodenému by začala žalobcom plynúť lehotá na uplatnenie si náhrady škody tak, ako si ju uplatnili žalobcovia v tomto konaní. Takto by možnosť žalobcov úspešne sa domáhať náhrady škody trvala nepredvídateľné časové obdobie, ktoré by bolo závislé len od toho, kedy dôjde k úhrade náhrady škody škodcami. Uplatnenie námietky premlčania nemožno posudzovať ani ako konanie voči dobrým mravom.

Žalobcovia sa dozvedeli o tom, že žalovaný odmietol poškodenému vyplatiť náhradu škody vo februári 2014, avšak svoje právo si uplatnili až žalobou 09.12.2019. Nepreukázali žiadne skutočnosti, ktoré by im reálne bránili v skoršom uplatňovaní si svojho práva voči žalovanému. Tvrdenia žalobcov o snahe žalovaného ich poškodiť súd posúdil len ako účelové tvrdenie žalobcov nemajúce oporu v zistenom skutkovom stave. Pasivita žalobcov pri uplatňovaní svojich práv voči žalovanému nemôže byť posudzovaná ako konanie žalovaného proti dobrým mravom. Návrh žalobcov na nepripustenie právneho zastupovania žalovaného jeho právnym zástupcom súd vyhodnotil ako celkom neopodstatnený. Poverenie (Oprávnenie konať za spoločnosť) a plnomocenstvo (č.l. 45, 46) spĺňajú všetky náležitosti na riadne zastupovanie žalovaného jeho právnym zástupcom v tomto konaní. Pre úplnosť k uvedenej námietke žalobcov súd uvádza, že pokiaľ žalobcovia poukazovali na to, že v splnomocnení priloženom k odpovedi žalovaného z 10.01.2020 na predžalobnú výzvu žalobcov je uvedený dátum 10.01.2019, je zrejmé, že ide o chybu v písaní, ktorá nemá pre toto konanie žiaden význam. Žalovaný nikdy počas tohto konania nespochybnil, že by nebol zastúpený svojim právnym zástupcom. Navrhované dôkazy žalobcami, a to výsluch žalobcov, svedka X. X., oboznámenie s likvidačným spisom žalovaného nevykonan z dôvodu nadbytočnosti preukazovania skutočností, ktoré mali byť týmito dôkaznými prostriedkami preukázané. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Pri nároku na náhradu trov konania nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznať žalovanému náhradu trov konania (§ 257 CSP), keď žalobcovia boli zastúpení advokátom, z čoho vyplýva, že im bolo poskytnuté odborné právne poradenstvo a ak sa rozhodli domáhať svojich práv súdnou cestou, museli si byť vedomí povinnosti znášať náklady neúspechu v tomto súdnom konaní.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podali odvolanie žalobcovia v rade 1/ a 2/. Namietali, že výrok I. napadnutého rozsudku je neurčitý, pretože v ňom nie je konkrétne uvedené, či žaloba bola zamietnutá. V tomto konaní vystupovali žalobcovia v rade 1/ a 2/ a čo konkrétne bolo predmetom žaloby, ktorá bola týmto rozsudkom súdu zamietnutá. Poukázali na to, že v danom konaní súd prvej inštancie bezdôvodne nenariadil predbežné prejednanie sporu v zmysle § 168 ods. 1 CSP a v odôvodnení vôbec nezodôvodnil, prečo v tomto konaní nebolo nariadené predbežné prejednanie sporu. Rovnako zo zápisnice o pojednávaní 11.01.2022 je zrejmé, že súd prvej inštancie sa v zmysle článku 7 ods. 2 základných princípov CSP a § 148 ods. 1 CSP vôbec nepokúsil o zmierlivé vyriešenie veci, hoci túto povinnosť mu vo viacerých ustanoveniach ukladá CSP. Vo veci rozhodol predčasne bez dostatočne zisteného skutkového stavu veci, nakoľko nevykonan nimi navrhované dôkazy a vykonané dôkazy nesprávne skutkovo a právne posúdil. Na základe takto nedostatočne vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom. V písomnom vyjadrení z 29.11.2021 oznámili, že trvajú na ich účasti na nariadenom pojednávaní a na ich výsluchu, ako aj na výsluchu žalovaného ako

strán konania a na pojednávaní 11.01.2022 navrhli oboznámenie likvidačného spisu žalovaného č. 9557850484 spolu s fotodokumentáciou, ktorý bol pripojený pri spise Okresného súdu Námestovo sp.zn. 7C/27/2014. Namietali, že v elektronickom súdnom spise sp.zn. 7C/27/2014 sa do dnešného dna nenachádza likvidačný spis žalovaného a ani oznámenie súdu o vrátení tohto likvidačného spisu žalovanému, hoci tieto listinné doklady mali byť súčasťou elektronického súdneho spisu v tejto veci. Pri štúdiu spisu sp.zn. 7C/27/2014 musel súd zistiť, že súčasťou tohto súdneho spisu nie je likvidačný spis žalovaného a napriek tomu si ho pred termínom nariadeného pojednávania nevyžiadal od žalovaného. Súd prvej inštancie na pojednávaní 11.01.2022 vyhlásil uznesenie, že všetky ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania zamietla, pričom ide o neurčité uznesenie, v ktorom nie je uvedené, ktoré konkrétne návrhy a ktorej konkrétnej strany konania súd zamietol. Z toho je zrejme, že súd sa vôbec nezaoberal ich návrhom na výsluch žalovaného ako strany konania, hoci platí zásada rovnosti strán konania. Konkrétnym spôsobom neodôvodnil, prečo nevykonal nimi navrhnuté dokazovanie a tvrdenie súdu v bode 7. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že všetky tieto dôkazy neboli vykonané z dôvodu nadbytočnosti preukazovania skutočností, ktoré mali byť uvedenými dôkazmi prostriedkami preukázané, je nepravdivé a nesprávne tvrdenie. Napriek tomu súd ich nevypočul ako strany konania, pričom žalovaného pred začatím konania opakovane písomne vyzývali na dobrovoľné zaplatenie pohľadávky, ale neúspešne, o čom predkladajú rovnopisy týchto výziev. Rovnako nevypočul ani svedka X. X. a tieto dôkazy nevykonal, hoci ich vykonanie bolo potrebné na riadne zistenie skutkového stavu veci a pre správne právne posúdenie veci. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí síce súdu, ale súd nemôže návrhy strany konania na vykonanie dokazovania bezdôvodne prehliadať. Navyše súd vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil. V dôsledku nesprávneho postupu pri vykonávaní dokazovania došlo k stavu, že súd na základe nedostatočne vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom vo veci. V bode 10. odôvodnenia súd prvej inštancie uviedol, že návrh žalobcov na nepripustenie právneho zastupovania žalovaného jeho právnym zástupcom vyhodnotil ako celkom neopodstatnený a zo zápisnice z pojednávania 11.01.2022 je zrejme, že súd o tomto ich návrhu na pojednávaní vôbec nerozhodol a napriek tomu na pojednávaní konal s advokátom JUDr. Baltazárom Mucskom ako právnym zástupcom žalovaného. Pokiaľ ide o uvedenie dátumu v splnomocnení žalovaného z 10.01.2020 na predžalobnú výzvu žalobcov, je uvedený dátum 10.01.2019 a je zrejme, že ide o chybu v písaní, pričom uvedené súd konštatoval bez toho, aby na pojednávaní právny zástupca žalovaného takéto tvrdenie predniesol. Neprihliadol na to, že v spise sa nachádzajú tri rôzne plnomocenstva, a to z 10.01.2019, 21.03.2019 a 06.10.2020 pre advokáta JUDr. Baltazára Mucsku a to znamená, že na pojednávaní 11.01.2022 súd konal s neoprávneným zástupcom žalovaného, že na tomto pojednávaní boli splnené zákonné podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie na strane žalovaného podľa § 274 CSP. Trvajú na tom, že námietka premlčania vznesená žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi a ide o prípad zneužitia práva zo strany žalovaného na ich úkor. Žalovaný síce formálne postupoval v medziach svojho práva, ale realizáciou tohto svojho práva sledoval poškodenie žalobcov a takýto výkon práva je v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 441/2013 a 5Cdo 151/2012. Aj napriek opakovaným návrhom na pojednávaní 11.01.2022 súd nevykonal žiadne dokazovanie na skutočnosť, že námietka premlčania vznesená žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi a túto skutočnosť by mal súd preukázanú oboznámením likvidačného spisu žalovaného, ktorý dôkaz do dnešného dňa nevykonal, hoci v jeho vykonaní mu nik nebránil. Právny názor súdu v bode 16. odôvodnenia je nesprávny, nie je pravdivé tvrdenie o tom, že žalovaný odmietol poškodenému vyplatiť náhradu škody, sa dozvedeli v mesiaci február 2014 a tiež nie je pravdou, že si svoje právo voči žalovanému uplatnili až žalobou 09.12.2019. Už pred týmto dňom žalovaného opakovane písomne vyzývali na zaplatenie dlžnej sumy, na čo žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval. Žalobca v rade 1/ riadne a včas oznámil žalovanému škodovú udalosť z 28.11.2012, ktoré bolo žalovanému doručené 06.12.2012. V konaní sp.zn. 7C/27/2014 boli aktívni, v odpore proti platobnému rozkazu navrhli vstup žalovaného do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, pričom žalovaný 15.02.2016 na výzvu súdu oznámil, že má záujem vstúpiť do tohto konania ako vedľajší účastník, pričom v tomto konaní bol pasívny, nijako nerozporoval tvrdenia žalobcu, nezúčastňoval sa pojednávania, nevyjadroval sa k veci. Žalovaný zaslal svoj likvidačný spis až 03.06.2016, čím spôsobil prieťahy v tomto konaní. Ich nárok voči žalovanému nie je premlčaný a súd nesprávne aplikoval § 104 Občianskeho zákonníka a vôbec neaplikoval § 106 Občianskeho zákonníka. Tieto skutočnosti sú zrejme z priloženej súdnej judikatúry. Na základe rozsudku sp.zn. 7C/27/2014-72 spoločne zaplatili poškodenému X. X. sumu 3.157,37 Eur dňa 28.12.2017 a žalobu podali dňa 09.12.2019 v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty a trojročnej objektívnej premlčacej lehoty. Vzhľadom na skutočnosť, že dňa 07.12.2019 bola sobota, došlo k predĺženiu lehoty na pondelok 09.12.2019. Súd prvej inštancie v priebehu konania opakovane sa dopúšťal procesných pochybení, na

ktoré poukazovali na pojednávaní 11.01.2022 a v tomto odvolaní. Tieto procesné pochybenia boli vždy v ich neprospech a vždy v prospech žalovaného. Súd konal tak, aby sa rýchlo zbavil veci a presunul dokazovanie a rozhodnutie veci na odvolací súd, keďže ide o tzv. reštančnú vec. Výrok II. je neurčitý, pretože v ňom nie je uvedené, ktorý konkrétny súd, ktorá konkrétna osoba a kedy vydá uznesenie o výške trov konania pred súdom prvej inštancie. Tento výrok je v zjavnom rozpore s § 262 ods. 1, 2 CSP a uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/222/2016. Uvedený výrok nie je preskúmateľný aj z dôvodu, že súd prvej inštancie v bode 18. odôvodnenia uviedol, že nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, keď pri rozhodovaní sa vôbec nezaoberal správaním a konaním žalovaného v tejto veci a vo veci sp.zn. 7C/27/2014. Je nesporné, že námietka premlčania vznesená žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi v tejto spotrebiteľskej veci. Predmetné odôvodnenie rozsudku je v rozpore s princípom právnej istoty, keďže je v rozpore s platnou súdnou judikatúrou. Všeobecné súdy sa v civilných sporových konaniach snažia chrániť spotrebiteľov a v tomto konaní súd postupoval opačne. Poukázali na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. PL.67/2007, III.ÚS 98/2018.

3. Rovnako majú za to, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, pretože je nedostatočne odôvodnený a odôvodnenie vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vydaním tohto rozsudku im súd prvej inštancie odňal možnosť v konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy. Poukázali na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 1/1995, II.ÚS 21/1996, I.ÚS 4/2000, I.ÚS 17/2001, I.ÚS 269/2005 a II.ÚS 209/2006, I.ÚS 26/94, I.ÚS 23/2006 a I.ÚS 243/2007 a ďalšie ako aj na ust. § 220 ods. 2 CSP. Rovnako poukázali na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu napríklad rozhodnutie vo veci Ruiz Torija c/a Španielske kráľovstvo séria A č. 303-A zo dňa 09.12.1994, rozhodnutie vo veci Kraska c/a Švajčiarska konfederácia séria A, číslo 254-B. Napadnutý rozsudok je arbitrárny a zásady riadneho a spravodlivého procesu vyžadovali, aby súd na všetky ich konkrétne tvrdenia a argumenty zaujal konkrétne a odôvodnené stanoviská, pričom tak neurobil, dôkazom čoho sú nálezy Ústavného súdu SR napríklad I.ÚS 13/2000, I.ÚS 139/2002. V celom rozsahu sa pridržiavajú svojich doterajších vyjadrení a prednesov, čím sa súd vyjadreniami a argumentami riadne nezaoberal a nevysporiadal sa s nimi v odôvodnení napadnutého rozsudku. Navrhujú napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a v prípade úspechu si uplatnili nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V závere uviedli, že v prípade potvrdenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, podajú JUDr. Marošovi Žilinkovi PhD., generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora podľa § 458 CSP a zároveň na Ústavný súd SR podávajú ústavnú sťažnosť pre porušenie ich práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom súdov v tejto veci.

4. Žalovaný k odvolaniu žalobcov uviedol, že zotrúva na všetkých svojich doterajších vyjadreniach a podaniach a odvolanie považuje za nedôvodné, z ktorého dôvodu navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Pokiaľ žalobcovia namietali v odvolaní nevykonanie nimi navrhovaných dôkazov, poukázal na ust. § 181 ods. 2 CSP a z čoho možno vyvodiť záver, že je výhradne dispozíciou súdu, aby v konaní vykonal len také dôkazy, ktoré považuje v konaní za podstatné. Okrem toho v konaní vzniesol námietku premlčania a tak je prirodzené, že aj dôkazná povinnosť žalobcov mala smerovať k navrhovaniu tých dôkazov, ktoré by preukázali, že ich nárok bol na súde uplatnený včas. Žalobcov neopravňuje žiadne procesné ustanovenie k tomu, aby si kládli podmienky, za ktorých bude konajúci súd oprávnený rozhodnúť vo veci samej. Ak výslovne trvali na ich prítomnosti na súdnom pojednávaní, bolo v ich vlastnom záujme sa na toto pojednávanie dostaviť v určenom čase. Ich výpovede by ani nemali žiaden vplyv na prejednávajúcu vec. S tvrdením žalobcov, že § 168 ods. 1 CSP slúži na zamedzenie tzv. prekvapivých rozhodnutí v zásade súhlasí, avšak na obdobný účel stranám sporu slúži právo vzniesť návrh na odročenie pojednávania pre prípad, že by z konania vyplynuli skutočnosti, na ktoré procesná strana nevie, resp. nemôže agilne reagovať. Okrem toho v predmetnom konaní nebolo produkované také množstvo relevantných dôkazov, ktoré by mohlo predpokladať potrebu zosúladenia postupu konajúceho súdu a strán sporu nariadením predbežného pojednania sporu. Žalobcovia naďalej tvrdia, že ním vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi a vychádzajú pritom z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/441/2013, pričom žalovaný so závermi obsiahnutými v predmetnom rozsudku súhlasí, avšak má za to, že nie je objektívne možné ich stotožniť so skutkovým stavom v prejednávanej veci. Nakoľko sa predmetná škodová udalosť stala 28.11.2012, žalobcovia v rade 1/ od tohto dňa vznikol nárok na poskytnutie poistného plnenia poškodenému a z toho titulu uzavretej zmluvy o povinnom zmluvnom poistení medzi žalobcom v rade 1/ a žalovaným. Žalobcovia boli následne

zaviazaní spoločne a nerozdielne nahradiť vzniknutú škodu rozsudkom zo dňa 27.06.2016 sp.zn. 7Co/27/2014. Má za to, že žalovaný bol v konaní pasívne vecne legitimovaný len voči nároku žalobcu v rade 1/. Premlčacia doba márne uplynula dňom 28.11.2016, avšak žaloba bola podaná 09.12.2019, teda celé tri roky po uplynutí premlčacej doby. Žalobca v rade 1/ bol v konaní sp.zn. 7C/27/2014 zastúpený advokátom, a preto možno objektívne predpokladať, že mohol a mal vedieť o možnosti uplatnenia nároku na poistné plnenie na súde a aj o dĺžke premlčacej doby a následkov jej márneho uplynutia. Preto odmieta tvrdenie žalobcov o porušení dobrých mravov, nakoľko žalobcovi v rade 1/ nebolo bránené vo včasnom uplatnení svojho práva na príslušnom súde, disponoval kvalifikovaným právnym zástupcom a plynutie premlčacej doby si tak mali ustriehnuť. Má za to, že súd prvej inštancie sa argumentáciou žalobcov o porušení dobrých mravov vysporiadal správne a v súlade s imanentnými princípmi, na ktorých je súkromné právo postavené. Pokiaľ namietajú určitosť výroku I., s argumentáciou žalobcov nesúhlasí, nakoľko spôsob formulácie výroku konajúceho súdu je zaužívaným postupom naprieč celou súdnou praxou a obdobným štýlom formulujú výrokové vety rozsudkov aj najvyššieho súdne authority. Tvrdenie žalobcov, že súd na pojednávaní 11.01.2022 konal s neoprávneným právnym zástupcom žalovaného, vníma ako účelové a neopodstatnené. Prvý procesný úkon v mene žalovaného - odpor voči platobnému rozkazu bol v konaní vykonaný 06.10.2021, a to na základe plnomocenstva z rovnakého dňa. Žalovaný bol v predmetnom spore riadne zastúpený, s čím sa stotožnil aj konajúci súd a tak ďalej na námietku právneho zástupcu žalobcov na ústnom pojednávaní ďalej neprihliadal. Má za to, že súd prvej inštancie v konaní postupoval v súlade s platným právnym poriadkom a zachoval stranám sporu rovnaké procesné práva a povinnosti. Vysporiadal sa so všetkými vecnými tvrdeniami a relevantným dôkazmi procesných strán a žalobcovia si stratu sporu zavinili sami, pretože nesprávne právne kvalifikovali svoj nárok a uplatnili ho na súde neskoro. Stotožňuje sa s právnym názorom prvoinštančného súdu prezentovanom v rozsudku, v ktorom správne určil, že nárok žalobcov je premlčaný a žalobu v celom rozsahu zamietol. Navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobcovia v replike ohľadne namietania neurčitosti výrokov rozsudku súdu prvej inštancie poukázali na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30Cdo 1593/2009 a 30Cdo 3590/2009. Ďalej poukázali na ust. § 118 ods. 1, 2 CSP, judikát publikovaný pod R 21/1979, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Sžo 200/2010 a vzhľadom na pracovnú zaneprázdnenosť a nutnosť osobnej porady s právnym zástupcom podľa § 118 ods. 2 CSP žiadajú o predĺženie sudcovskej 10-dňovej lehoty na zaslanie stanoviska o dobu ďalších 5 kalendárnych dní. Uvedli, že nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že žalobca v rade 1/ bol po celé trvanie konania vedenom vo veci sp.zn. 7C/27/2014 zastúpený advokátom, nakoľko z obsahu spisu je nesporné, že v tomto civilnom sporovom konaní žalobca v rade 1/ nebol zastúpený advokátom, a to v žiadnom štádiu tohto konania. Žalovaný úmyselne opomína skutočnosť, že samotný žalovaný v tomto konaní vystupoval ako vedľajší účastník na strane žalovaného. Z platnej súdnej judikatúry je zrejmé, že námietka premlčania vznesená žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi a ide o prípad zneužitia práva zo strany žalovaného na úkor žalobcov. Žalovaný sa vo svojom vyjadrení konkrétne nevyjadril k prevažnej väčšine ich odvolacích dôvodov, čím uznal ich pravdivosť a relevantnosť. V celom rozsahu sa pridriavajú skutočnosťami uvedených v doterajších písomných podaniach v tomto konaní, nakoľko sa súd z ich vyjadreniami a argumentmi riadne nezaoberal a nevysporiadal. Zotrvali na svojom odvolacom návrhu.

6. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnuté rozhodnutie v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prejednávanej veci vecne správne posúdil (aktívnu vecnú legitímáciu oboch žalobcov, premlčanie práva). Nakoľko odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov, v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje a v podstatných bodoch naň odkazuje. Na zdôraznenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie poukazuje iba na niektoré ďalšie skutočnosti (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Súd prvej inštancie žalobu žalobcom zamietol pre dôvodne vznesenú námietku premlčania žalovaným a s argumentmi sporových strán ohľadne premlčania práva sa náležite vysporiadal v bodoch 14., 15. a 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Premlčanie nároku v danej veci posudzoval v zmysle ustanovení § 104 a § 106 Občianskeho zákonníka, preto odvolacia námietka žalobcov, že súd nesprávne aplikoval § 104 Občianskeho zákonníka a vôbec neaplikoval § 106 Občianskeho zákonníka je neopodstatnená.

9. Premlčanie má pobádať oprávnený subjekt k tomu, aby pod sankciou premlčania uplatnil svoje právo v stanovených lehotách na príslušných orgánoch a aby tak do nekonečna neodďaľoval požiadavku splnenia od povinného subjektu. Zmyslom inštitútu premlčania je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch, a to prípadne aj za cenu straty vynútiteľnosti práva. Premlčanie je teda uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo bývalo vykonané v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Použitie námietky premlčania má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, t.j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať. Premlčaním teda právo samo o sebe nezaniká, iba sa oslabuje a to práve v tej zložke, ktorá predstavuje nárok. Avšak ani nárok premlčaním sám o sebe nezaniká a oprávnený sa môže svojho premlčaného práva domáhať žalobou, na základe ktorej dlžník môže byť na splnenie pohľadávky zaviazaný, ak sa premlčania nedovolá. Ak však žalovaný vznesie námietku premlčania nárok zaniká, ale subjektívne právo trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Ak súd zistí, že uplatnený nárok je premlčaný a dlžník vzniesol námietku premlčania, súd už bližšie neskúma existenciu subjektívneho práva veriteľa.

10. Námietka premlčania zásadne dobrým mravom neodporuje, ale môže nastať situácia, že uplatnenie tejto námietky je výrazom zneužitia práva na úkor strany, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči nej by za tejto situácie zánik nároku na náhradu škody v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatneného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnila. Žalobcovia v danom konaní nepreukázali dôvody, ktoré by im bránili uplatniť svoje právo v rámci premlčacej doby, prípadne bezprostredne po tom, ako nadobudol právoplatnosť rozsudok č.k. 7C/27/2014-72 z 27.6.2016 (t.j. 7.12.2016), ktorým boli zaviazaní spoločne a nerozdielne uhradiť škodu poškodenému X..

11. V konaní bolo nesporné, že žalobca v rade 2/ dňa 28.11.2012 ako vodič spôsobil škodu na motorovom vozidle poškodeného X. a v zmysle § 104 OZ od tejto poistnej udalosti začala plynúť 1-ročná lehota na následne plynutie premlčacej doby v zmysle § 106 OZ. Subjektívna 2-ročná premlčacia doba tak začala plynúť dňa 28.11.2013 a uplynula 28.11.2015 a objektívna 3-ročná premlčacia doba začala plynúť 28.11.2013 a uplynula 28.11.2016. Poškodený X. si uplatnil škodu u žalovaného, kde bolo poistené vozidlo žalobcu v rade 1/, ktorým vozidlom žalobca v rade 2/ mu spôsobil škodu, a to v zmysle ustanovení zákona o PZP. Vzhľadom k tomu, že žalovaný odmietol plniť náhradu škody z poistnej udalosti poškodený X. podal na súd žalobu proti v tomto konaní žalobcom v rade 1/ a 2/ na náhradu škody, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 7C/27/2014. O tejto skutočnosti sa žalobca v rade 1/ dozvedel dňa 21.02.2014 a žalobca v rade 2/ dňa 19.02.2014, a teda týmto dňom mohli nadobudnúť vedomosť o tom, že žalovaný odmietol plnenie z poistnej udalosti. Na základe výzvy žalobcu v rade 1/, v tomto pôvodnom konaní popri ňom žalovaný vystupoval ako vedľajší účastník, teda mal rovnako o tejto udalosti vedomosť. Rozsudkom č.k. 7C/27/2014-72 z 27.6.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.12.2016, boli žalobcovia v rade 1/ a 2/ zaviazaní uhradiť poškodenému X. škodu spoločne a nerozdielne vo výške 3157,37 eur, ktorú povinnosť si splnili dňa 28.12.2017 a žalobu v preskúmvanej veci podali dňa 09.12.2019. Žalobcovia nepreukázali, že by boli bezprostredne po právoplatnosti uvedeného rozsudku (07.12.2016) do podania žaloby aktívni voči žalovanému a tohto vyzývali, aby v ich mene poškodenému poskytol plnenie v zmysle právoplatného rozsudku č.k. 7C/27/2014-72. Teda, že bezprostredne na právoplatný rozsudok, ktorým im bola uložená povinnosť nahradit škodu, nadviazali svojím konaním voči žalovanému, z ktorého dôvodu by bolo možné uvažovať o tom, že vznesená námietka premlčania žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobcovia okrem predžalobnej výzvy z 09.12.2019 (č.l. 78-79), ktorú na pojednávaní dňa 11.01.2022 predložil právny zástupca žalobcov, nepredložili žiaden iný dôkaz ohľadne vyzývania žalovaného na splnenie povinnosti. Na predmetnú výzvu reagoval žalovaný listom zo dňa 10.01.2020 (č.l. 80). Na plynutie premlčacej doby nemá vplyv ani pasivita žalovaného v konaní sp.zn. 7C/27/2014, v ktorom vystupoval ako intervenient.

Žalobcovia teda svojou nečinnosťou zapríčinili márne uplynutie premlčacej doby a vo veci riadne nepokračovali bezprostrednej po právoplatnosti rozsudku, ktorým boli zaviazaní nahradiť škodu.

12. V odvolaní žalobcovia poukazovali na to, že žalovaného viackrát vyzývali na splnenie povinnosti, avšak neprodukovali žiadne dôkazy (okrem vyššie uvedenej výzvy na č.l. 78) a navrhované dôkazy - výsluch strán, poškodeného X., pripojenie likvidačného spisu žalovaného, pripojením spisu sp.zn. 7C/27/2014 - nekonkretizovali, čo by tieto navrhované dôkazy mali preukázať ohľadne plynutia premlčacej doby a vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Vo veci nebolo sporné, že k nahláseniu poistnej udalosti u žalovaného došlo. Nakoľko žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania, preto dôkazná povinnosť žalobcov mala smerovať k navrhovaniu tých dôkazov, ktoré by preukázali, že ich nárok bol na súde uplatnený včas a že vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi. Vyššie uvedenými navrhovanými dôkazmi žalobcami by mohol byť iba preukazovaný skutkový stav, ako došlo ku škode (žalobcovia navrhovali pripojenie likvidačného spisu žalovaného za účelom preukázania, že sa v ňom nenachádza zmienka, že by sa mala poistná udalosť z 28.11.2012 stať ináč), avšak vzhľadom na vznesenú námietku premlčania súd bližšie už neskúma existenciu subjektívneho práva žalobcov. Z tohto dôvodu aj odvolacia námietka ohľadne nevykonania navrhovaných dôkazov je nedôvodná a nevykonanie navrhovaných dôkazov súd prvej inštancie odôvodnil v bode 7. odôvodnenia napadnutého rozsudku z dôvodu nadbytočnosti. Súd môže nevyhovieť návrhu strany na vykonanie dokazovania iba z dôvodu, že navrhnutý dôkaz: 1/ sa týka skutočnosti, ktorá je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania, 2/ neverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, 3/ je nadbytočný vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. októbra 2020, sp. zn. 7Cdo/205/2019).

13. Z uvedeného je zrejmé, že žalobcovia v rade 1/ a 2/ svojím správaním zavinili márne uplynutie premlčacej doby, nakoľko nebola na ich strane žiadna objektívna prekážka, ktorá by im bránila uplatniť svoj nárok voči žalovanému riadne v rámci plynutia premlčacej doby, a z toho dôvodu nie je možné prijať záver, že vznesenie námietky premlčania žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi.

14. Okrem vyššie uvedeného odvolací súd len na okraj podotýka, že ak by aj pripustil, že u žalobcov od 21.02.2014 (žalobca v rade 1/) a od 19.02.2014 (žalobca v rade 2/) do právoplatnosti rozsudku č.k. 7C/27/2014-72, t.j. 07.12.2016 došlo k spočívaniu premlčacej doby v zmysle § 112 OZ, u žalobcu v rade 1/, (keď zoberieme do úvahy, že k poistnej udalosti došlo dňa 28.11.2012 a subjektívna ako aj objektívna premlčacia doba v zmysle § 106 OZ začala plynúť dňa 28.11.2013 a uplynula by 28.11.2015) spočívanie premlčacej doby by predstavovalo 7 dní + 8 mesiacov + 28 dní, a pokračovala by po právoplatnosti tohto rozsudku s uplynutím subjektívne premlčacej doby dňa 11.09.2017 a objektívna dňa 11.09.2018. U žalobcu v rade 2/ by spočívanie predstavovalo 9 dní + 8 mesiacov + 28 dní a subjektívna premlčacia doba by uplynula dňa 13.09.2017 a objektívna dňa 13.09.2018. Teda aj v tomto prípade by žaloba dňa 09.12.2019 bola podaná po uplynutí premlčacej subjektívnej 2-ročnej ako aj objektívnej 3-ročnej doby.

15. Podľa § 822 OZ z poistenia zodpovednosti za škody má poistený právo, aby v prípade poistnej udalosti poistiteľ za neho nahradil podľa poistných podmienok škodu, za ktorú poistený zodpovedá.

16. Podľa § 823 OZ náhradu platí poistiteľ poškodenému; poškodený však právo na plnenie proti poistiteľovi nemá, ak osobitné predpisy neustanovujú inak.

17. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

18. Podstatou poistenia zodpovednosti za škody je, že v prípade, ak vznikne poistná udalosť, poistiteľ má povinnosť nahradiť za poisteného škodu. Existencia zodpovednosti škodcu, ktorý uzatvoril poistnú zmluvu však nevyklučuje, aby škodca plnil poškodenému sám, hoci inak bola škoda krytá poistením. Nárok na poistné plnenie proti poistiteľovi môže potom poistený uplatniť na základe právoplatného rozhodnutia, ktorým mu bola uložená povinnosť na náhradu škody, na ktorej sa poistenie vzťahuje a ktorú bol nútený uhradiť. Samostatnosť práva na náhradu škody sa premietne aj v samostatnosti posudzovania premlčania. Premlčanie práva poškodeného voči škodcovi je treba posúdiť podľa ustanovení o premlčaní o náhrade škody a práva poisteného voči poisťovateľovi, je treba premlčaciu

dobu posúdiť podľa ustanovení o poistnom plnení. Preto súd v danom prípade správne aplikoval ustanovenia § 104 a § 106 OZ na posúdenie námietky premlčania uplatňovaného nároku.

19. K odvolacej námietke, že súd rozhodol predčasne bez dostatočného zistenia skutkového stavu, odvolací súd poukazuje na predchádzajúce body odôvodnenia, ohľadne nevykonania navrhovaných dôkazov, keď tieto dôkazy nesmerovali k posúdeniu plynutia premlčacej doby a vo vzťahu k posúdeniu námietky premlčania súd prvej inštancie mal náležite zistený skutkový stav z dôkazov produkovaných stranami.

20. Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou námietkou, že výroky rozsudku sú neurčité, nakoľko výrok I. konkrétne neuvádza „čia žaloba“ bola zamietnutá a „čo konkrétne bolo predmetom žaloby“, ktorá bola zamietnutá a výrok II. je neurčitý, nakoľko nie je uvedený, „ktorý konkrétny súd, ktorá konkrétna osoba a kedy vydaná uznesenie o výške trov konania“. Napadnutý rozsudok obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 220 CSP, keď v záhlaví rozsudku sú označené sporové strany, kto je žalobca, a teda kto podal žalobu a kto je žalovaný a tiež je označený predmet konania. Preto z výroku I. je zrejmé, že bola zamietnutá žaloba žalobcov o náhradu škody tak, ako toto označenie vyplýva z už spomínaného záhlavia rozsudku. Pokiaľ ide o výrok II. o nároku na náhradu trov konania zo zákonného ustanovenia § 262 ods. 1 CSP jednoznačne vyplýva, že o tomto nároku rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Následne citované zákonné ustanovenie v odseku 2 konkretizuje, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Teda predmetné je priamo upravené v citovanom zákonom ustanovení, a nie je žiaduce aby bolo uvedené zdôraznené aj vo výroku rozhodnutia.

21. K námietke absencie predbežného prejednanie sporu v zmysle § 168 CSP odvolací súd udáva, že nejde o vadu v procesnom postupe súdu, nakoľko toto ustanovenie predstavuje iba fakultatívny inštitút sporového konania. Podľa § 181 ods. 2 CSP po úkonoch podľa odseku 1 (najmä prednese žaloby a vyjadrenia k nej) súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je jeho cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. V preskúmvanej veci síce súd prvej inštancie nevykonal predbežné prejednanie sporu, avšak na pojednávaní dňa 11.01.2022 oboznámil strany sporu s predbežným právnym posúdením veci, na základe čoho mohli strany navrhovať a predkladať dôkazy.

22. Rovnako pokiaľ ide o námietku, že súd prvej inštancie nevedol strany k zmierlivému vyriešeniu sporu, odvolací súd má za to, že z jednotlivých prejavov strán nevyplývalo, že by bolo možné medzi nimi uzavrieť zmier, ani jedna zo strán žiadnym spôsobom neprejavila záujem riešiť spor zmierom. Preto zo strany súdu prvej inštancie sa nejedná o také procesné pochybenie, ktoré by malo vplyv na výsledok rozhodnutia.

23. Žalobcovia namietali, že súd prvej inštancie vo vzťahu k rozhodovaniu o nároku na náhradu trov konania uviedol, že nevzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa a v tejto časti je rozsudok nepreskúmateľný, pretože sa súd nezaoberal správaním a konaním žalovaného v tejto veci a vo veci sp.zn. 7C/27/2014. Uvedené tvrdenie je neopodstatnené, nakoľko sa súd prvej inštancie zaoberal aj správaním žalovaného v časti, či vznesená námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku a ako už bolo vyššie konštatované pasivita žalovaného, ako intervenienta v konaní sp.zn. 7C/27/2014 nemá vplyv na plynutie premlčacej doby, a preto nemôže ani tvoriť dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie nároku na náhradu trov konania v prejednávanej veci. Ustanovenie § 257 CSP nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (zásada úspechu vyplývajúca z § 255 CSP), obzvlášť v situácii, keď sa jedná o sporové konanie. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 257 CSP preto nemožno vykladať tak, že možno

kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane sporu. Vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v danej veci nie sú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznať úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania.

24. Ďalšou odvolacou námietkou bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie trpí nedostatočným odôvodnením. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo sporovej strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

25. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd SR vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov sporových strán (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).

26. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnený. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Okresný súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel. Rozhodnutie presvedčivo a zrozumiteľne odôvodnil pokiaľ ide o premlčanie nároku.

27. Pokiaľ žalobcovia namietali zastupovanie žalovaného právnym zástupcom, nakoľko v splnomocnení priloženom k odpovedi žalovaného z 10.01.2020 na predžalobnú výzvu žalobcov je uvedený dátum 10.01.2019, odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný prvý úkon v prejednávanej veci vykonal podaním odporu zo dňa 06.10.2020 (č.l. 42), ku ktorému priložil plnomocenstvo na zastupovanie žalovaného v znení : „vo veci žalobcu 1/ G. P., nar. XX.XX.XXXX a 2/ P. B., nar. XX.XX.XXXX proti žalovanému spoločnosť, o zaplatenie 3.157,37 eur s prísl. vedenej na OS Námestovo pod sp.zn. 12C/47/2019“, zo dňa 06.10.2020 (č.l. 46), ktoré splnomocnenie bolo na výzvu súdu prvej inštancie verifikované osvedčovacou doložkou dňa 05.11.2020 (č.l. 53-54). Na základe týchto skutočností splnomocnenie na zastupovanie žalovaného v konaní pred súdom spĺňalo všetky náležitosti a s tvrdením žalobcov v odvolaní, že ak by nebolo priznané zastupovanie žalovaného boli splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného podľa § 274 CSP sa odvolací súd nestotožňuje.

28. Žalobcovia v replike v rámci odvolacieho konania podali vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného, v ktorom poukázali na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, namietali tvrdenie žalovaného, že žalobca v rade 1/ bol v konaní sp.zn. 7C/27/2014 právne zastúpený, pričom samotný žalovaný v tomto konaní vystupoval ako vedľajší účastník na strane žalovaného, že z platnej súdnej judikatúry je zrejmé, že námietka premlčania vznesená žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi, že žalovaný sa konkrétne nevyjadril k prevažnej väčšine ich odvolacích dôvodov a v celom rozsahu sa pridriavajú skutočnosťami uvedených v ich doterajších podaniach. Zároveň vzhľadom na ich pracovnú zaneprázdnenosť a nutnosť

osobnej porady s ich právnym zástupcom podľa § 118 ods. 2 CSP žiadali o predĺženie sudcovskej 10-dňovej lehoty na zaslanie stanoviska o ďalších 5 kalendárnych dňoch. Poukázali na judikát t. R 21/1979 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2 Sžo 200/2010, v zmysle ktorých je nutné strane, ktorá o predĺženie lehoty požiadala oznámiť spolu s určením ďalšej lehoty, čoho cieľom je predísť plynutiu lehoty po neurčitý čas. O predmetnej žiadosti súd prvej inštancie nerozhodol žiadnym spôsobom, žalobcom neoznámil, či požadovanú lehotu predlžuje alebo nie. Z podania žalobcov však vyplýva, že sa vyjadrili k určitým skutočnostiam vo vzťahu k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu, avšak nekonkretizovali k akým skutočnostiam sa ešte mienia vyjadriť v predĺženej lehote. Do rozhodnutia odvolacieho súdu ani žiadne ďalšie vyjadrenie nepodali, na ktoré by bol odvolací súd povinný prihliadať, aj keby bolo podané po stanovenej sudcovskej lehote. Preto má odvolací súd za to, že ani v tejto časti nešlo o nesprávny úradný postup súdu prvej inštancie, ktorý by mohol mať vplyv na výsledok konania. V súvislosti s uvedeným odvolací súd poukazuje aj na čl. V. základných princípov Civilného sporového poriadku, a v zmysle ktorého zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prietahom v konaní.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté v zmysle § 396 ods. 1 CSP aplikujúc § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, odvolací súd mu voči žalobcom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia v zmysle § 262 ods. 2 CSP. Ani odvolací súd nevzhladol žiadne dôvody osobitného zreteľa, ktoré by v zmysle § 257 CSP umožňovali nepriznať úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobcovia v konaní nepoukázali na svoju sociálnu stránku, ani ju žiadnym spôsobom nepreukazovali. Nepriznanie trov odvolacieho konania úspešnému žalovanému neodôvodňujú ani okolnosti, ktoré viedli žalobcov k uplatneniu nároku na súde, k podaniu odvolania vychádzajúc z dôvodov uvedených v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia.

30. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)